

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. A.**
státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018 č.j. CPR-2482-6/ČJ-2018-930310-V230

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 12. 2017 č.j. KRPA-410987-22/ČJ-2017-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Podle žalobce měl správní orgán za povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Dále namítal také porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán podle žalobce nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly řešeny oprávněné zájmy žalobce.
3. Žalobce rovněž v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazoval na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění. Uvedl, že pobýval na území nelegálně pouze v řádu několika málo dní a dobrovolně se dostavil na pracoviště cizinecké policie po té, co zjistil, že se na území nachází nelegálně.
4. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce provedené rozhodnutí je čistě formalistické, správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce. Přitom v případě vyhoštění žalobce je nemyslitelný jeho návrat, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů je vyloučeno, že by byl žalobci následně umožněn pobyt na území ČR. Soudní praxí je potvrzeno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na tom, že se má cizinec kam vrátit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 38/2007-80 a na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je tak dle názoru žalobce v otázce posouzení jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil to, zda by žalobci v případě návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z napadeného rozhodnutí dle žalobce vůbec není zřejmé, jak správní orgán ke svým závěrům v tomto směru dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Žalobce k posouzení hrozby vážné újmy poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v jeho rozsudku č.j. 2 Azs 48/2007-71, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně. Žalobce zdůraznil, že má reálnou obavu z návratu do vlasti, která perzekuuje své občany neoprávněně pobývajících v zahraničí. Dle názoru žalobce v domovské vlasti žalobce nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. V této souvislosti žalobce uvedl, že si je vědom toho, že správní orgán vychází ze závazného stanoviska, jehož obsahem je vázán a které je navíc v odvolacím řízení potvrzeno, avšak žalobce namítal a opětovně namítá, že závazná stanoviska v řízení vydaná jsou zcela nepřezkoumatelná. Stanovisko v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně vydává Ministerstvo vnitra, v rámci odvolacího řízení je pak potvrzuje ministr vnitra a při vydání závazného stanoviska je jediným podkladem, na

kterém je toto stanovisko založeno, dokument vydaný Ministerstvem vnitra. Ministerstvo vnitra tedy vydává a potvrzuje své vlastní stanovisko na základě sebou vydaných dokumentů k politické situaci v Uzbekistánu, aniž by zkoumalo jakékoliv jiné zdroje informací. Stanovisko, které vychází z jediného podkladu, kterým je informace totožného orgánu, který stanovisko vydá, nelze dle názoru žalobce považovat za přesvědčivé zvláště v situaci, kdy toto stanovisko je diametrálně odlišné od stanovisek, jež totožný orgán na základě relevantních podkladů vydával ještě pár měsíců před vydáním takového závazného stanoviska.

6. Žalobce dále namítal, že 30denní lhůta, která mu byla stanovena pro opuštění území České republiky, je nedostatečná a již samotné obstarání jízdenky či ukončení ostatních právních vztahů (např. nájmu bytu) je podle žalobce v této lhůtě velice obtížné. Žalobce poukázal i na to, že délka správního vyhoštění není nijak přezkoumatelně zdůvodněna a je nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce na území České republiky.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
8. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně o zajištění cizince ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-410987-1/ČJ-2017-000022, úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-410987-9/ČJ-2017-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-410987-12/ČJ-2017-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka řízení ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-410987-13/ČJ-2017-000022, vyjádření žalobce ze dne 20. 11. 2017, závazné stanovisko Ministerstvo vnitra ze dne 23. 11. 2017 č. ZS38656, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. 7. 2017 č.j. 107321/2017-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 s názvem „Bezpečnostní a politická situace v zemi“, výzva správního orgánu prvního stupně k seznámení se s podklady rozhodnutí a k případnému vyjádření dle § 36 odst. 3 správního řádu ze dne 23. 11. 2017 č.j. KRPA-410987-19/ČJ-2017-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 12. 2017 č.j. KRPA-410987-22/ČJ-2017-000022 o správním vyhoštění žalobce, odvolání žalobce ze dne 16. 12. 2017 a doplnění odvolání ze dne 2. 1. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 11. 4. 2018 č.j. MV-33612-2/OAM-2018, vyrozumění žalovaného ze dne 3. 5. 2018 č.j. CPR-2482-5/ČJ-2018-930310-V230 dle § 36 odst. 3 správního řádu a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018 č.j. CPR-2482-6/ČJ-2018-930310-V230.
9. Dne 20. 8. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce dne 8. 11. 2017 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a uvedl, že nemá platný pobyt. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že má žalobce v cestovním dokladu vylepeno lotyšské vízum s platností od 6. 10. 2017 do 27. 10. 2017 pro jeden vstup na 7 dnů. Podle přechodového razítka žalobce přicestoval na území schengenského prostoru dne 7. 10. 2017. S žalobcem bylo dne 8. 11. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl s ním sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce uvedl, že žádá tlumočníka a žádá přítomnost svého zástupce. K otázkám mu kladeným se odmítl vyjádřit. Vyjádření žalobce obdržel správní orgán prvního stupně dne 22. 11. 2017. V něm prostřednictvím svého zástupce uvedl, že do České republiky přicestoval legálně. V Uzbekistánu je ženatý, má dvě nezletilé dcery, nicméně v Uzbekistánu rodina žila odděleně. Děti žijí s manželkou, žalobce s rodinou nežije. Připustil, že nevycestoval z území České republiky v době platnosti víza, nicméně svou pobytovou situaci se snažil řešit, ale do zahájení řízení se mu nedostalo správních informací. Upozornil na to, že na území pobýval nelegálně v rádech dnů, maximálně týdnů a neznal zdejší právní systém, tím méně organizační strukturu správních orgánů příslušných k pobytovým věcem, a nedostal se tak včas k odpovědi, jak a zda vůbec je možné z České republiky jeho dosavadní pobytové oprávnění prodloužit. To žalobce vedlo k návštěvě správního orgánu prvního stupně. Žalobce v tomto směru jednal zcela po právu, nikde se neskrývá, svoji totožnost správnímu orgánu sdělil, včetně své adresy; pro správní orgán je tak nyní osobou známou, evidovanou, včetně daktyloskopických vzorků. Nikde se neskrývá, nezneužívá sociální systém České republiky. Pokud jde o majetkové poměry, jedná se o nemajetnou osobu, na území České republiky nemá žádnou vyživovací povinnost, nežije s občanem České republiky ve společné domácnosti. Nelze také tvrdit, že by měl v České republice vytvořeny pevné vazby. V Uzbekistánu se dostal do dluhové pasti, následně byl obětí vymahačů dluhů, a to dlouhodobě, a z dluhové spirály nebylo úniku. Je bezúhonný a zdravotně zachovalý, neužívá žádné omamné látky. Má obavy z návratu do Uzbekistánu, kde bezpečnostní situace dle jeho názoru neodpovídá současným informacím o Uzbekistánu, které v posledních týdnech považuje správní orgán za podklad pro vydání rozhodnutí v obdobných věcech a s nimiž je žalobce v rámci možností obeznámen. Žalobce vychází i z vlastní zkušenosti, neboť není jedinou osobou v obdobné situaci, kdy rozhodně osoby vracující se do Uzbekistánu v rámci deportace či jiného nuceného návratu byly a patrně jsou i nadále v centru pozornosti represivních orgánů Uzbekistánu. Pouhá formální změna politického složení vedení země podle žalobce není garantem bezpečného návratu. Závěrem žalobce odkázal na aktuální informaci Ministerstva zahraničních věcí a další obdobné podklady.
12. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 11. 2017 č. ZS38656 vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 12. 2017 č.j. KRPA-410987-22/ČJ-2017-000022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států, v délce 1 roku. Současně byla stanovena i doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2018 č.j.

CPR-2482-6/ČJ-2018-930310-V230 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

13. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
17. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobce, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav a přihlídlí ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení věci. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
18. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém*

rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 čj. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 čj. 10 Azs 137/2017-27).

19. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území České republiky v řádu několika málo dní. Soud podotýká, že i neoprávněný pobyt v řádu několika málo dnů je nezanedbatelná doba vzhledem ke skutečnosti, že schengenské vízum bylo žalobci vydáno pouze na dobu 7 dnů. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 čj. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (v odkazovaném případě disponoval cizinec, rovněž Uzbek, 14denním schengenským vízem). V posuzovaném případě navíc neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky trval více než tři týdny (od 14. 10. 2017 do 8. 11. 2017), což rozhodně nelze považovat za dobu zanedbatelnou (zejména ve vztahu k předchozímu pouze týdennímu legálnímu pobytu žalobce na území České republiky). Přitom zdejšímu soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že v podobných případech je cizincům (rovněž Uzbekům) správními orgány ukládáno správní vyhoštění rovněž v délce jednoho roku, a to i za neoprávněný pobyt na území České republiky v mnohem kratší délce, než jak je tomu v posuzovaném případě. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná.
20. Rovněž není důvodná ani námitka o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovení délky uloženého správního vyhoštění. Správní orgán prvního stupně přitom na s. 9 svého rozhodnutí uvedl, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena ve spodní hranici zákonného opatření na jeden rok, a to vzhledem k délce a závažnosti jeho neoprávněného pobytu na území České republiky (od 14. 10. 2017 do 8. 11. 2017). Takové odůvodnění, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázel, zdejší soud považuje za vcelku kusé, avšak nikoliv způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, doba jednoho roku, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, není nikterak neobvyklá (vzhledem k podobným případům) a rozhodně ji nelze považovat za nepřiměřenou. Správní orgán prvního stupně pak kupříkladu na s. 7 svého rozhodnutí zohlednil řadu skutečností rozhodných pro případ žalobce (žalobce ve svém vyjádření uvedl, že je zdravotně zachovalou osobou, a nepoukázal na žádné zdravotní problémy, žalobce

nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky, na území České republiky nebo Evropské unie se nenacházejí žádní jeho rodinní příslušníci, nevlastní zde žádný podstatný majetek, s ohledem na krátkou dobu legálního pobytu na území České republiky lze konstatovat, že žalobce má v zemi svého původu nepochybně větší zázemí než na území České republiky, žalobce neoprávněně pobývající na území České republiky nemá možnost vykonávat pracovní činnost či provozovat dani podléhající činnost, tudíž o ekonomickém aspektu, který ho váže k území České republiky, také nemůže být hovořeno), pročez nelze hovořit ani o nedostatečném posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tyto úvahy správního orgánu prvního stupně potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz zejména s. 4-5), kde zdůraznil, že žalobce má v Uzbekistánu dvě dcery a manželku, v České republice ani Evropské unii se nenachází žalobcovi rodinní příslušníci ani žádný žalobcův majetek; s ohledem na krátkou dobu legálního pobytu na území České republiky si žalobce ani nemohl vytvořit vazby k České republice; žalobce je stále občanem Uzbekistánu, tato země je jeho rodištěm; na území domovského státu má žalobce nepochybně větší zázemí než v České republice nebo Evropské unii. Zdejší soud považuje úvahy správních orgánů za dostatečné a námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění, jakož i námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života za nedůvodnou. Ohledně zásahu tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života soud podotýká, že žalobce sám ve svém písemném vyjádření ze dne 20. 11. 2017 připustil, že v České republice dosud nemá vytvořeny pevné vazby. Pokud jde o žalobcovo tvrzení uplatněné v průběhu správního řízení, že jsou přetřhány i jeho vazby v Uzbekistánu, taková skutečnost dle závěru soudu v žádném případě nemůže znamenat povinnost správních orgánů upustit od uložení správního vyhoštění, jakož ani závěr o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Z uvedených důvodů je tato žalobní námitka nedůvodná stejně jako namítané porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce ostatně ve své žalobě nezmínil, k jaké konkrétní skutečnosti mající vliv na tvrzený zásah do soukromého a rodinného života správní orgány opomněly přihlídnout. Co se týče odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007 č.j. 1 As 38/2007-80, z tohoto rozsudku vyplývá, že je-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše musí být takový tvrzený zásah posouzen u žádosti o zrušení takového rozhodnutí; tvrzený zásah do soukromého a rodinného života je třeba posoudit z hledisek vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Zdejší soud s těmito závěry souhlasí, nicméně uzavřel, že v případě žalobce doposud nevyšly najevo takové konkrétní skutečnosti (a žalobce je ostatně netvrdil), které by znamenaly, že rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

21. Namítal-li žalobce, že plně spolupracoval se správním orgánem, soud uvádí, že žalobce při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně dne 8. 11. 2017 odmítl odpovědět na drtivou většinu otázek. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně pak nevyplývá, že by tato okolnost byla žalobci kladena k tíži, neboť žalobce využil svého zákonného práva; na druhou stranu, jestliže žalobce se správním orgánem prvního stupně při svém výsledku nespolupracoval, logicky nelze zohlednit v jeho prospěch, že s ním měl, jak žalobce namítal v žalobě, „plně spolupracovat“.

22. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.
23. Pokud jde o délku lhůty, která byla žalobci uložena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že stanovená délka třiceti dnů (přičemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat v třicetidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobce navíc měl a mohl již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho lotyšského víza činila toliko 7 dnů) a není zřejmé, proč by měl žalobce uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinil, jde to pouze k jeho tíži.
24. Pokud jde o námitku naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, ani tuto soud neshledal důvodnou. Zdejší soud odkazuje na s. 3-4 závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 11. 4. 2018 č.j. MV-33612-2/OAM-2018, kde je s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí mimo jiné uvedeno: „[N]a základě rozhodnutí uzbecké vlády o stanovení pravidel výjezdu občanů Uzbekistánu do zahraničí má občan Uzbekistánu právo na návrat do vlasti s platným pasem nebo certifikátem k návratu do vlasti, bez ohledu na vypršení platnosti výjezdního štítku. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Státní orgány Uzbekistánu sledují tzv. nepřátele režimu, o kterých mají přesný přehled (což však není případ výše jmenovaného). Ekonomičtí nebo studijní migranti úřady obvykle nezajímají. Ministr vnitra tudíž stejně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v případě účastníka řízení není žádný reálný předpoklad, že by mohl být tento po návratu do vlasti postižen za pobyt v zahraničí, a dodává, že i u občanů Uzbekistánu, kterým za jejich pobytu v zahraničí cestovní pas pozbyl platnosti, popř. jejich výjezdní povolení, a tato osoba zároveň nebyla uzbeckým zastupitelským úřadem registrována, by pak dle výše označené informace měl být vydán certifikát k návratu do Uzbekistánu. Sankce není v této fázi předpokládána. Ani skutečnost, že se občan Uzbekistánu během svého pobytu v zahraničí nezaregistruje u zastupitelského úřadu Uzbekistánu, a zároveň pobývá v zahraničí déle, než je platnost jeho výjezdního štítku, nemá negativní důsledky pro možnost jeho návratu do vlasti, jelikož rozhodnutí vlády o stanovení pravidel výjezdu občanů Uzbekistánu do zahraničí stanoví, že vypršení platnosti výjezdního štítku v zahraničí není překážkou při návratu do Uzbekistánu a nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice. Sankce legislativa nepředpokládá.... [J]menovanému v případě vrácení do země původu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Z výše zmíněné informace o změnách v situaci v Uzbekistánu co do konkrétních uvolnění režimu a změn pravidel cestování a informace ohledně návratů občanů Uzbekistánu nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému cizinci

v případě návratu do vlasti brožilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud by byl účastník řízení zájmovou osobou pro tamní bezpečnostní složky, zcela jistě by mu vycestování ze země původu nepovolily, popř. by se o tak zásadní skutečnosti během správního řízení o jeho správním vyhoštění jistě zmínil. Není proto žádný předpoklad, že by jmenovaný cizinec po návratu do vlasti byl postihován za pobyt v zahraničí nebo překročení platnosti uděleného víza.“

25. Ve zprávě Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, jež je založena ve správním spise, je pak mimo jiné uvedeno, že Uzbekistán je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, zejména k Úmluvě proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech, Mezinárodnímu paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, Mezinárodní úmluvě o zrušení všech forem rasové diskriminace, Úmluvě o právech dítěte či Úmluvě o odstranění všech forem diskriminace. Z této zprávy ze dne 15. 9. 2017 rovněž vyplývá, že v zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, nicméně nevyřešené otázky státních hranic nebo vodních zdrojů nadále komplikovaly vztahy s okolními státy, zejména s Kyrgyzstánem a Tádžikistánem. Z této zprávy dále vyplývá, že se v zemi objevují známky uvolnění, díky reformám nového prezidenta Mirzijojeva byly omilostněny tisíce lidí dříve stíhaných za protistátní či teroristickou činnost, někteří uzbečtí disidenti mohou cestovat, do Taškentu se může vrátit organizace Human Rights Watch, uvolněny byly podmínky v uzbeckých věznicích, změnil se podmínky cestování do zahraničí a prezident projevil vůli reformovat uzbecké hospodářství, jež zcela spadá pod kontrolu státu; civilní úřady udržovaly kontrolu nad ozbrojenými složkami země. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v systému vycestování do zahraničí dojde k zásadní změně, neboť prezident Mirzijojev podepsal 16. 8. 2017 výnos o nových biometrických pasech pro zahraničí a o zrušení výjezdních víz, podle něhož vízový systém skončí a od 1. ledna 2019 bude možné cestovat do zahraničí bez výjezdního víza. Z uvedených důvodů zdejší soud ve shodě se správními orgány uzavřel, že v Uzbekistánu dochází k jistému uvolnění poměrů a v případě žalobce (který v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádnou indicii o tom, že by byl osobou, kterou by uzbecký režim považoval za nepřátelskou či by se o ni jakkoliv nestandardně zajímal) není naplněno skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
26. Namítal-li žalobce, že závazné stanovisko v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo vydáno Ministerstvem vnitra, v řízení před žalovaným ministrem vnitra, přičemž podkladem, z něhož závazné stanovisko vychází, je dokument vydaný rovněž Ministerstvem vnitra, zdejší soud nejprve uvádí, že ministr vnitra ve svém závazném stanovisku ze dne 11. 4. 2018 č.j. MV-33612-2/OAM-2018 výslovně odkázal i na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č.j. 119896/2017-LPTP, a dále poukazuje na skutečnost, že zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 vycházela z mnoha zdrojů, např. zpráv mezinárodních organizací, zpravodajských agentur či zahraničních médií (např. Amnesty International, Deutsche Welle, Freedom House, Human Rights Watch, OSN, OSCE, Rádio Svobodná Evropa, Reuters atd.), jakož i ze zpráv Ministerstva zahraničí Spojených států amerických či České tiskové kanceláře. Žalobce pak tvrzené nebezpečí vážné újmy neprokázal jediným důkazem a zůstal u ryze obecných tvrzení bez jakékoliv konkrétní skutečnosti zpochybňující správnost závěrů obsažených v závazných stanoviscích. Z uvedených důvodů jsou námitky ohledně nebezpečí vážné újmy a směřující proti závazným

stanoviskům vydaným v rámci správního řízení nedůvodné. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 48/2007-71 pak nemůže obstát, neboť ten se týkal možného prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s.ř.s. z důvodu podstatné změny okolností poté, co bylo vydáno rozhodnutí ve věci azylu, což je situace skutkově i právně zcela odlišná od posuzované věci.

27. S ohledem na shora odkazované podklady a na změnu situace (uvolnění poměrů) v Uzbekistánu zdejší soud má za to, že není porušením zákona, jestliže správní orgány změnilly svoji dosavadní praxi a v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění uvedly, že na žalobce (Uzbecka) se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom není ani jediným, ani prvním případem, v němž se projevila změna praxe správních orgánů (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2018 č.j. 13 A 35/2018-24 či ze dne 20. 6. 2018 č.j. 13 A 47/2018-20).
28. Nad rámec Městský soud v Praze konstatuje, že mu je z jeho vlastní činnosti známo, že v obdobných případech bylo především správním orgánem prvního stupně přílehavě mimo jiné uváděno: *„Stále častěji přibývá případů, kdy občané Uzbekistánu pobývají po skončení platnosti víz a toto se snaží zhojit dobrovolným dostavením se na cizineckou policii. Tyto cizince nespojuje pouze jejich občanství, ale i další společné znaky. Jejich pobyt na území je krátkodobý pouze v řádu několika dnů, přičemž se dostaví k policii bezprostředně poté, co jim uplynula platnost pobytu. Obvykle přicestovali na území schengenského prostoru na základě krátkodobého schengenského víza typu C s krátkou délkou pobytu, která jsou jim vydána za účelem turistiky, konference nebo sportu.... Na místo toho, aby iniciovali žádost o prodloužení uděleného víza, se cizinci vydávají cestou opačnou, kdy na území České republiky setrvávají po platnosti krátkodobého víza s vědomím toho, že jejich vycestování nebude s ohledem na politickou situaci v jejich domovském státě možné, a tím budou moci i nadále pobývat na území České republiky (srov. § 33 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). Stále častěji se množí případy, kdy dochází účelově k obcházení krátkodobých víz, vyvolávají potřebu změnit při zachování zásady individualizace správní praxi. V roce 2017 totiž eviduje nalézací správní orgán již 231 případů nesoucích zmíněné společné rysy.“*
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. srpna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně